

wast kahbe pāwa eest seie tulnud.

Robert. Olgo fili nenda; ogga efs teie ei mälleta, et teie tuuna-mullo ka sün ollite; sessi on nüüd laks aastat ja lähköt'a näädalat teed. Efs olle teie meles, et meie sūs padiga sün käimas ollime; kui halle meel teil minno issa villetsusse pärast olli; kui wāgga teie temma járrele kulasite, puhhas sevärrast, et teie tahtsite temmale ja meile head tehha. Teie ollete minno isja raudust peätnud, ollete temma suguvõssa murretst peätnud; ja need keik ihaldavad teid nähha sgda. Tuge, wotke vossa meie rõmuist. Rõmo piisarad teie filmist, wolago ühte, meie tanno-piisarattega.

Herra. Saesa, mo sibber; teie wotkate mind teise eest.

Robert. Ei mitte, fallis Herra. Teie nāago on adati minno meles, minno süddas mes olnud. Teie ollete sesamma, ja minna

ei

ei kotta teid mitte teise eest. - Tuge minno-ga õrra, ma pallun wāggaa!

Herra watas tössit wissi Roberti pedde ja üles: Sibber, teie tete minnuile roewa ja teie issi ei sa sess ühtegi abbi. Ehk minna heidan agga selle iunimese nāo peale, pedva teie rāgite.

Robert watas: Mikspirrast ei soovi teie minno so-uveltsile sedda õñne, et nemmad sedda nähha saalsid, kes neile leigeülemat head on teinud? Kuida wotide selle tāmno-ohvri wasto seista, mis meie teie hälde südamisele olleme tootanud?

Herra jāi wait; temma süddaa kihwatas temma sees. Qubba ta piiddi Robertile rõumust jäätma; agga temma sundis omma südant, astus jonega körwale ja pugges rabwa mahhele, mis seal tungus kous olli. Robert ei joudnud tedda kätte sada, ei sunudki tedda ennam nähha, ja fandis se ille kahjo kibbeda nuttoga.

Ge